

[Ernst Christiansen.]

at forstå os på det, så langt vore evner rækker. Det er jo egentlig en underlig erklæring fra et medlem af et parti, der igennem en årrække har haft en ledende stilling i dansk udenrigspolitik, at man ikke forstår sig på udenrigspolitik, at Danmark aldrig har forstået sig på det. Det er en forbløffende erklæring, som jeg tror det ærede medlem skulle tænke over en gang til, og når vi går over til det aktuelle, tror jeg, det ærede medlem skulle prøve at tænke lidt mere ad udenrigspolitiske baner, sådan som alting er i verden. Hvad om de vestlige magter havde afvist en udstrakt hånd fra Tyrkiet og Grækenland? Det tror jeg det ærede medlem skulle prøve at tænke over, så kan det være, han kom til en anden vurdering af risikoen.

Det ærede medlem mente ikke, at rustninger betød noget for freden. Det er måske en rimelig opfattelse, men jeg forstod dog det ærede medlem således, at han stadig var tilhænger af et nordisk forbund med fælles forsvar. I det andet høje ting var det radikale venstres formand, hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) meget ivrig for, at man ikke skulle opgave ethvert håb om nordisk forsvarsforbund, og jeg forstod altså på det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), at han har den samme opfattelse. Så må jeg sige til det ærede medlem, at et nordisk samarbejde vil betyde større rustningsudgifter end dem, vi har i øjeblikket. Det er utvivlsomt, at hvis vi skal holde rustningsudgifterne løbende parallelt med Sveriges og oven i købet have udgifter til de anlæg, som ville følge af et nordisk forsvarsforbund, hvortil kommer anskaffelse af de våben, som ville være nødvendige, og som vi nu får dækket fra andre steder, vil vi komme op på meget store beløb. Det ville vi altså kunne gøre i godt venskab og i fuld forståelse med det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), og vi ville kunne gøre det ud fra den opfattelse, at et i fællesskab rustet Norden ville være en fredsfaktor. Skal vi så ikke lade være at tale om, at rustninger ikke skulle kunne være til fordel for freden i visse situationer.

Jeg skal ikke indlade mig i en længere diskussion med det ærede medlem hr. Chr. Nielsen. Jeg vil dog, for at det ikke skal stå upåtalet hen, sige, at jeg ikke ved, hvor det ærede medlem har så bombastiske udtalelser af de tyske socialdemokrater Kurt Schumacher og Carlo Schmid fra, og det interesserer mig ikke så forferdelig meget heller. Jeg har haft lejlighed til på en række partikongresser i det tyske socialdemokrati og

ved andre sammenkomster i det tyske socialdemokrati samt gennem den tyske socialdemokratiske presse at følge begge de to herrer, og jeg har konstateret, at det er dem, der i øjeblikket er ivrigst imod en oprustning af Tyskland, og at de ikke på nogen måde ønsker nogen gentagelse af nymilitarismen. At Kurt Schumacher tillige har ydet en indsats mod nazismen, som jeg ikke tror vi finder noget sidestykke til i Danmark, en indsats, der nær havde kostet ham livet, 12 års koncentrationslejr, alt det er for mig udtryk for, at de udtalelser, som her gives, stammer fra fantasiens verden.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen syntes åbenbart, at der var en stor risiko ved, at sovjethæren skulle blive vist tilbage på den anden side af Curzonlinien. Jeg tvivler på, at der foreligger udtalelser derom, jeg tror ikke, Kurt Schumacher har planer i så henseende, men til syvende og sidst er der det at sige til det, at Curzonlinien repræsenterer den udvidede russiske grænse, den grænse, som Stalin opnåede ved samarbejde med Hitler, den grænse, som tog en del af førkrigs-Polen. Skulle det være så forfærdende, om sovjethæren blev på det russiske område?

Federspiel: Jeg må tilstå, at jeg ligesom det ærede medlem hr. Ernst Christiansen havde meget vanskeligt ved at forstå, hvilke dybe livsinteresser, således tror jeg udtrykket var, for vort land, det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) mener er krænket ved Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagten. Det ærede medlem talte om den frygtelige risiko ved Atlantpagten, som derved yderligere forøges, og ville endda hævde, at man havde begået ulovligt traktatbrud ved at ændre bestemmelserne i Den nordatlantiske Traktat. Jeg vil anbefale det ærede medlem at læse artikel 12, som virkelig er aldeles udmærket oversat, så vil han se, at denne artikel går ud på, at når der er gået 10 år, skal Den nordatlantiske Traktat optages til revision, hvis nogen part begærer det under hensyntagen til de til den tid ændrede forhold. Men det forhindrer selvfølgelig ikke medlemmerne i på hvilket som helst tidspunkt i mellemtiden at foretage de ændringer i traktaten, som netop den anden forudsætning, nemlig at nye medlemmer optages, kan gøre nødvendig.

Men hvad er det for dybe danske livsinteresser, der skulle tale mod den handling, der her er foretaget? Måske fandtes forklaringen i en senere udtalelse af det ærede medlem, i hvilken han udtrykker den geografiske sandhed, at vi ikke er Balkanlande